

вѣшкия мозъкъ, ще видите, че той е сжшо така набразденъ, образуванъ отъ редъ начупени, огжнати пластове, които сж прѣтърпѣли редъ метаморфози, докато дойдатъ до това състояние, въ което ги намираме. По гънкитѣ на мозъка тече козмическата енергия на разумния животъ, който душата използва. Ученитѣ хора казватъ, че отъ гънкитѣ на човѣшкия мозъкъ зависи неговата мисль. Това значи, че енергията на мисльта тече именно по тия гънки, и по тѣхъ пакъ излиза навънъ. Тѣ сж проводници на енергиитѣ отъ цѣлото пространство. Щомъ тия пластове сж огжнати, нѣкой ученъ може да пусне своята сонда въ тѣхъ и да извлѣче вода, но ако сж хоризонтални, прави, щомъ пробие въ тѣхъ дупка за своята сонда, колкото вода има, ще се изгуби, ще потъне надолу нѣкждѣ, и той не ще може да извлѣче вода нагорѣ. Така че, ако нѣкой иска да изправи огжнатитѣ пластове, какво ще стане? — Водата въ тѣхъ ще се изгуби.

И тѣй, законътъ, който ние извличаме отъ тия разсждения е слѣдниятъ: когато много човъркаме, когато много чоплимъ извѣстенъ прѣдметъ, или извѣстенъ философски въпросъ, той най-послѣ изгубва своето съдържание. Това става често съ идеята за морала. Ако чоплите много тази идея, най-послѣ моральтъ потъва нѣкждѣ дълбоко въ